

Vlaštovák Viky

Už byla skoro zima a vlaštovky i ostatní stěhovaví ptáci měli odlétat do teplých krajin. Vlaštovák Viky měl odlétat také, ale bál se. Ještě nebyl úplně vyspělý a neměl rodiče. Ty mu chytili lidé. Proto si Viky řekl, že odletí až v září jako menší opozdilec. Uplynulo několik dní a nastalo září. Viky už seděl na drátech a smutně koukal. Stýskalo se mu po rodičích. Najednou mu před okem přeletěla vlaštovka. Pozor! Volala vlaštovka, která se řítí z výšky mraků. Zaletěla do křoví. Viky letěl za ní. „Co to děláš?“ volal Viky. „Mám zraněné křídlo,“ odpověděla vlaštovka. Viky je zvědavý a ptá se: „A jak se jmenuješ?“ „Eva,“ odpověděla vlaštovka. Zvědavě se ptá svého kamaráda, jak se jmenuje on. Ten odpovídá: „Viky.“ Eva se nenápadně ptá, proč Viky neletí s rodinou. Viky odpověděl: „Ty chytili lidé a já zůstal tady sám.“ Evě bylo Viky líto. „Co teď chceš dělat, když nemůžeš létat?“ Ptal se Viky. Eva odpověděla: „To já vůbec nevím, ani nevím, zda se dostanu někam do tepla a budu mít co jíst?“ Pozor! Člověk! Člověk chytil Evu i Viky. Naštěstí se všiml, že Eva má zraněné křídlo a vzal si je domů. Tam Evu vyléčil. Ale co s vámi budu dělat? Už je zima. Nakonec ho napadl skvělý nápad. Nechám si vás tady přes zimu a na jaře vás pustím. Tak jak řekl, také učinil. Viky a Eva, spolu potom žili do konce života. Byli to největší přátelé na světě.

Veveřáci – 2. oddělení ŠD Beroun – Závodí